

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht.....	2
Waterwet.....	2
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	2
Sociale zekerheid overig.....	4
Bestuursrecht overig	6
Algemene Verordening Gegevensbescherming	6
Vreemdelingenrecht.....	6
Regulier	6
Richtlijnen en verordeningen	7
Procesrecht.....	9

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 751

ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2475](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. I.c. is het gestelde belang van [appellanten] gelegen in de mogelijke aantasting van het Natura 2000-gebied dat op ongeveer 240 m van hun woning ligt. Voor de vraag of [appellanten] belanghebbenden zijn, is echter niet de afstand tot het Natura 2000-gebied bepalend, maar is van belang of ter plaatse van het perceel of de woning van [appellanten] gevolgen kunnen worden ondervonden van de uitvoering van het project. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1781](#), onder 18).

JnB 2022, 752

MK Rechtbank Rotterdam, 09-08-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:7617](#)

Awb 8:15

WRAKING. I.c. blijkt uit het wrakingsverzoek niet dat dit betrekking heeft op de rechter die met de behandeling van de zaak belast is. De naam van de rechter wordt door verzoeker niet genoemd. Evenmin blijkt uit de stukken in het dossier dat de zaak inmiddels aan een rechter is toebedeeld. De tot nu toe in de zaak met verzoeker gevoerde correspondentie is afkomstig van de griffier. Om deze redenen kan verzoeker niet in het wrakingsverzoek worden ontvangen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2689](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 753

CRvB, 10-08-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1764](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 19

Wet WIA

WIA. EXCESSIEF ZIEKTEVERZUIM. Het geschil in hoger beroep spitst zich toe op de vraag of bij appellante als gevolg van haar migraineaanvallen sprake zal zijn van excessief ziekteverzuim indien zij in de functie van schadecorrespondent zal deelnemen aan het arbeidsproces. De Raad is van oordeel dat appellante zodanige kenmerken heeft, dat van een werkgever in redelijkheid niet kan worden verlangd haar in de functie van schadecorrespondent te werk te stellen. Dit geldt ook voor de andere functies die destijds aan appellante in het kader van de WIA-aanvraag als geschikte functie zijn voorgehouden. Het Uvw heeft daarom ten onrechte de ZW-uitkering beëindigd. Een ander besluit dan voortzetting van de ZW-uitkering had niet kunnen worden genomen. De Raad zal daarom zelf in de zaak voorzien door appellante een ZW-uitkering toe te kennen.

JnB 2022, 754

MK CRvB, 12-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1953](#)

Raad van bestuur van het Uvw;
de Staat der Nederlanden.

EVRM 6

ZW 19aa

Schattingsbesluit 9 aanhef en onder e

ZIEKTEWET. EXCESSIEF ZIEKTEVERZUIM. De Raad volgt de rechtbank niet in haar oordeel dat sprake is van excessief ziekteverzuim. Het Uvw wordt gevolgd in zijn standpunt dat de aan de schatting ten grondslag gelegde functies niet persoonsgebonden zijn en dat de werkgever voor adequate vervanging in die functies kan zorgen op momenten dat tijdens werkdagen ziekteverzuim optreedt. Dit alles tezamen maakt dat het door de deskundige in het geval van betrokkene vastgestelde – en ruim berekende – ziekteverzuim er niet toe leidt dat van een werkgever tewerkstelling van betrokkene in redelijkheid niet kan worden verlangd. Toekenning schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Aangevallen uitspraak vernietigd.

JnB 2022, 755

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-09-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5180](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 1a:1

WAJONG. DUURZAAM ONTBREKEN VAN ARBEIDSVERMOGEN. I.c. is het ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie duurzaam te achten. Daarmee voldoet eiser aan de voorwaarden voor het recht op een Wajong-uitkering.

Rechtbank: 4.9. Partijen zijn [...] verdeeld over de vraag of het ontbreken van arbeidsvermogen in het geval van eiser als duurzaam kan worden aangemerkt. [...]

4.11. Naar het oordeel van de rechtbank ontbreekt in dit geval in de bestreden besluitvorming de vereiste onderbouwing die ziet op het mogelijke resultaat van de medische behandeling voor eiser. De rechtbank overweegt daartoe dat in de beroepsfase vier brieven van [naam behandelaar] zijn overgelegd die meer duidelijkheid geven over de aard en prognose van eisers aandoening en behandelingen. Er is sprake van een immunologische aandoening die chronisch is en niet geneesbaar. Vaststaat dat er in de periode in geding wel behandelingen werden geprobeerd, die eisers aandoening echter niet konden wegnemen, maar mogelijk enkel eisers klachten konden verlichten. De rechtbank leidt uit de overgelegde informatie af dat op de datum in geding nog altijd

werd gezocht naar behandelingen voor (deelaspecten van) eisers aandoening, maar er niet een te verwachten resultaat van de behandelingen kon worden gegeven. Dit vanwege de complexiteit en zeldzaamheid van de aandoening, mede gelet op bijwerkingen van behandeling op andere aspecten van de aandoening. Er was allerm minst sprake van een situatie waarin eenvoudigweg een reeds beproefde of gangbare behandeling waarvan resultaat te verwachten was, nog kon worden ingezet. Dit specifieke karakter van het behandeltraject brengt mee dat op de datum in geding geen inschatting gemaakt kon worden over hoe de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich bij eiser concreet zouden kunnen ontwikkelen. De verzekeringsartsen hebben ook niet gemotiveerd gesteld welk mogelijk resultaat van eventuele behandelingen in dat opzicht voor eiser te verwachten was. Het feit dat uit de brieven van [naam behandelaar] volgt dat soms enige verbetering is gezien, brengt niet mee dat er op de datum in geding te verwachten resultaten in voornoemde zin bestonden bij behandelingen. [naam behandelaar] heeft ook toegelicht dat de verbetering slechts zag op de hospitalisaties en complicaties bij eiser ten opzichte van de periode daarvoor, niet op het klinisch beeld. De verzekeringsarts b&b rapporteerde in een reactie op dit punt op 21 juni 2022 vervolgens dat eiser meer beschikbaar is voor arbeid als de ziekenhuisbezoeken verminderen en dat dat het standpunt over de duurzaamheid onderbouwt. De rechtbank volgt dit standpunt van de verzekeringsarts b&b niet, reeds omdat het ontbreken van arbeidsvermogen zowel gebaseerd was op de beschikbaarheid als de belastbaarheid van eiser. Ten slotte schrijft [naam behandelaar] dat er geen zicht is op andere therapeutische opties die het klinische beeld met invaliderend karakter kunnen wijzigen. Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat in het geval van eiser het ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie duurzaam is te achten. Daarmee voldoet eiser aan de voorwaarden voor het recht op een Wajong-uitkering. [...] Er bestaat aanleiding om [...] zelf in de zaak te voorzien door eiser met ingang van 7 mei 2019 (de datum van ontvangst van de aanvraag van eiser, conform artikel 1a:11, tweede lid, van de Wajong) een Wajong-uitkering toe te kennen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 756

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 08-09-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5212](#)

CIZ, verweerder.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1 lid 1

Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2020 van het CIZ (de beleidsregels) paragraaf 3.3.5

WLZ. VERSTANDELIJKE HANDICAP. Het bestreden besluit is niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. Gegronde beroep. De rechtbank voorziet zelf en bepaalt dat eiseres voor onbepaalde tijd wordt geïndiceerd voor zorg vanuit de Wlz in de vorm van opname met zorgprofiel '(Besloten) wonen met zeer intensieve begeleiding, verzorging en gedragsregulering' (VG07).

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres met de overgelegde brieven en de daarop gegeven aanvullende toelichting ter zitting voldoende twijfel gezaaid over de medische advisering die het CIZ ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit. De rechtbank ziet geen aanleiding om

de conclusie van de deskundigen die eiseres dagelijks begeleiden in twijfel te trekken, en deze voor onjuist te houden. Deze conclusie is naar het oordeel van de rechtbank ook onvoldoende gemotiveerd weerlegd door het CIZ. De enkele omstandigheid dat geen cijfermatige onderzoeksgegevens beschikbaar zijn over de intelligentie van eiseres voor haar 18e levensjaar maakt niet dat geen sprake kan zijn van een verstandelijke handicap. De rechtbank kent ook geen doorslaggevende betekenis toe aan de door het CIZ gestelde omstandigheid dat eiseres haar rijbewijs heeft gehaald, nu veel mensen met een lichte verstandelijke beperking – zoals ter zitting bevestigd door [naam huisbezoeker] – beschikken over een rijbewijs. De omstandigheid dat eiseres het reguliere basisonderwijs heeft gevolgd en vervolgens de LHNO afrondde, acht de rechtbank evenmin doorslaggevend. Zoals ook ter zitting terecht is opgemerkt namens eiseres, gaat het bij de LHNO om een lage opleiding die eiseres enkel met veel moeite en een doublure heeft afgerond. Ook mag niet uit het oog worden verloren dat het eind jaren zestig en begin jaren zeventig van de vorige eeuw minder vanzelfsprekend was dan tegenwoordig dat diverse vormen van passend onderwijs beschikbaar waren. Uit de werkzaamheden van eiseres als verzorgende in een verpleeghuis kan ook niet worden afgeleid dat geen sprake is van een verstandelijke handicap. Ter zitting is namens eiseres hierover opgemerkt dat zij werkzaam was in een kleinschalig verpleeghuis met slechts 30 bewoners, waar de werkdruk te overzien was en de taken bestonden uit de meest eenvoudige zorg die geleverd kon worden, zoals het helpen bij het opstaan, wassen en aankleden, het aantrekken van steunkousen en het assisteren bij het nuttigen van maaltijden.

Conclusie

11. Gezien het voorgaande is het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking. De rechtbank ziet met het oog op een finale geschilbeslechting aanleiding om zelf in de zaak te voorzien [...]. De rechtbank zal [...] bepalen dat eiseres met ingang van 1 januari 2021 voor onbepaalde tijd wordt geïndiceerd voor zorg vanuit de Wlz in de vorm van opname met zorgprofiel '(Besloten) wonen met zeer intensieve begeleiding, verzorging en gedragsregulering' (VG07).

JnB 2022, 757

MK Rechtbank Gelderland, 06-07-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:3405](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Apeldoorn, verweerder.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. AFWIJZING MAATWERKVOORZIENING IN DE VORM VAN FINANCIËLE

TEGEMOETKOMING HAARWERK. PARTICIPATIEPROBLEEM. De gegeven motivering zoals door verweerder verwoord is niet deugdelijk. De rechtbank ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien, omdat de aanvraag van eiseres al ruim twee jaar geleden is ingediend. Om te voorkomen dat eiseres nog langer op geld voor een nieuw haarwerk moet wachten, herroept de rechtbank het primaire besluit en bepaalt dat eiseres de door haar gevraagde maatwerkvoorziening van verweerder krijgt toegekend. Naar het oordeel van de rechtbank is dat namelijk redelijkerwijs de enige juiste beslissing die verweerder had kunnen nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 758

MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2681](#)

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Wet Basisregistratie personen (hierna: Wet Brp) 2.58

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 16

AVG. I.c. kan het verzoek van [appellant] tot wijziging van de gegevens in de Brp niet anders worden opgevat dan als een rectificatieverzoek als bedoeld in artikel 2.58 van de Wet Brp. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat [appellant] een verzoek op grond van de Wet Brp heeft gedaan. Daarbij komt dat het rectificatieverzoek van artikel 2.58 van de Wet Brp is gebaseerd op artikel 16 van de AVG en dus een beoordeling vergt van dezelfde vraag, namelijk of sprake is van registratie van onjuiste persoonsgegevens.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 759

MK ABRS, 13-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2661](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Belangenafweging in het kader van het recht op eerbieding van het privéleven van de vreemdeling (artikel 8 van het EVRM). In de nu voorliggende zaak is sprake van het opbouwen van privéleven tijdens legaal verblijf. De staatssecretaris mocht daarom niet volstaan met de constatering dat de gestelde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn.

Door alleen te wijzen op de bescherming van de arbeidsmarkt in algemene zin en op mogelijke toekomstige aanspraken die de vreemdeling zou kunnen doen op de uit algemene middelen gefinancierde faciliteiten, heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd waarom het economisch welzijn van Nederland in het geding is.

3. De vreemdeling klaagt in grief 2 terecht over het oordeel van de rechtbank over de belangenafweging in het kader van het recht op eerbieding van het privéleven van de vreemdeling (artikel 8 van het EVRM). De rechtbank heeft namelijk ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris die belangafweging niet ten onrechte in het nadeel van de vreemdeling heeft laten uitvallen. De omstandigheden dat de vreemdeling in Nederland heeft gewerkt, het inburgeringsdiploma heeft behaald en hier sociale en culturele banden heeft opgebouwd zijn volgens de staatssecretaris inherent aan zijn verblijf in Nederland en daarom niet uitzonderlijk. Volgens de staatssecretaris leiden die omstandigheden alleen al daarom niet tot een verplichting tot het laten voortzetten van het privéleven in Nederland. Daarmee heeft de staatssecretaris een onjuist uitgangspunt gehanteerd. Wanneer het privéleven wordt opgebouwd tijdens illegaal verblijf of een

periode waarin de verblijfsrechtelijke status onzeker is, kan dat privéleven alleen in uitzonderlijke gevallen leiden tot een verplichting tot het laten voortzetten van dat privéleven. De Afdeling wijst op paragrafen 78 en 79 van het arrest van het EHRM van 4 december 2012, Butt tegen Noorwegen, [ECLI:CE:ECHR:2012:1204JUD004701709](#). Maar in de nu voorliggende zaak is sprake van het opbouwen van privéleven tijdens legaal verblijf. De staatssecretaris mocht daarom niet volstaan met de constatering dat de gestelde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn.

3.1. Verder heeft de staatssecretaris zich in het besluit van 28 september 2020 op het standpunt gesteld dat het economisch welzijn van Nederland in het geding is en heeft hij dit in het nadeel van de vreemdeling betrokken bij de belangenafweging. De staatssecretaris mag bij de belangenafweging rekening houden met het gegeven dat een vreemdeling afhankelijk is van overheidssteun voor zover deze afhankelijkheid invloed heeft op het economisch welzijn van Nederland. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 2 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2127](#), onder 6.3 en paragraaf 66 van het daarin aangehaalde arrest van het EHRM van 7 oktober 2013, Hasanbasic tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2013:0611JUD005216609](#). Maar in dit geval heeft de staatssecretaris alleen gewezen op de bescherming van de arbeidsmarkt in algemene zin en op mogelijke toekomstige aanspraken die de vreemdeling zou kunnen doen op de uit algemene middelen gefinancierde faciliteiten. Daarmee heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd waarom het economisch welzijn van Nederland in het geding is. Hij heeft daarbij niet betrokken dat de vreemdeling niet eerder dergelijke aanspraken heeft gedaan, dat hij een vaste baan had voorafgaand aan deze procedure en dat zijn werkgever heeft verklaard hem graag een nieuw dienstverband aan te bieden als de formaliteiten rond de verblijfsvergunning positief worden afgerond.

3.2. Door te volstaan met de constatering dat de door de vreemdeling gestelde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn en niet deugdelijk te motiveren waarom het economisch welzijn van Nederland in het geding is, heeft de staatssecretaris de belangenafweging niet deugdelijk verricht. De rechtbank heeft gelet daarop ten onrechte aanleiding gezien de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 760

MK ABRS, 08-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2645](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EU Handvest 4

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Slovenië. De staatssecretaris is terecht voor Slovenië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan. Door overdracht van de vreemdelingen aan Slovenië zal geen situatie ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM. De Afdeling ziet in deze zaak geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen.

4.5. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat er aanwijzingen zijn dat de Sloveense autoriteiten in de informele procedure waarbij ze vreemdelingen overbrengen naar een ander land op grond van

bilaterale overeenkomsten, niet voldoende waarborgen dat vreemdelingen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. In zoverre kan op basis van de overgelegde stukken niet worden uitgesloten dat ook asielzoekers op grond van de bilaterale overeenkomsten worden overgebracht naar een ander land. Maar de stukken bieden geen concrete aanknopingspunten voor het oordeel dat de vreemdelingen zich na een Dublinoverdracht vanuit Nederland aan Slovenië in dezelfde positie zullen bevinden als een vreemdeling die vanuit een land waarmee Slovenië een bilaterale overeenkomst heeft gesloten, Slovenië is binnengekomen. Bij een Dublinoverdracht lopen de vreemdelingen namelijk niet het risico dat hun asielwens niet wordt onderkend. De asielverzoeken van de vreemdelingen staan immers al in Eurodac geregistreerd, de autoriteiten hebben deze verzoeken erkend in het claimakoord, het Sloveense Constitutionele Hof heeft de bijzondere positie en rechten van Dublinclaimanten benadrukt en de autoriteiten hebben in hun e-mail van 10 mei 2022, onder verwijzing naar hetzelfde arrest van het Constitutionele Hof, nogmaals gegarandeerd dat Dublinclaimanten worden toegelaten tot de asielprocedure. Er is daarom geen aanleiding om te veronderstellen dat de vreemdelingen een reëel risico lopen op een met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling door te worden verwijderd van het Sloveense grondgebied zonder behandeling van hun asielverzoeken. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar het arrest van het EHRM van 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#), paragrafen 93 en 120.

Prejudiciële vragen

De vreemdelingen hebben de Afdeling voorgesteld aan het Hof van Justitie prejudiciële vragen te stellen. De Afdeling zou allereerst de vraag moeten stellen of het interstatelijk vertrouwensbeginsel ondeelbaar is, zodat elke ernstige schending van een grondrecht van een derdelander door een lidstaat moet leiden tot de conclusie dat voor die lidstaat niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan.

Voor het geval het Hof de eerste vraag ontkennend beantwoordt, zou de Afdeling de vraag moeten stellen of elke ernstige schending van een grondrecht van een derdelander door een lidstaat moet leiden tot de conclusie dat voor die lidstaat niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan, tenzij de overdragende lidstaat aannemelijk heeft gemaakt dat wel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan.

5.1. Gelet op de arresten van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punten 13 en 14, en van 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, punt 36, ziet de Afdeling in deze zaak geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen. De door de vreemdelingen voorgestelde vragen kunnen naar het oordeel van de Afdeling voor een situatie als deze worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof.

5.1.1. Uit het arrest van het Hof van 21 december 2011, N.S. e.a., [ECLI:EU:C:2011:865](#), punten 82 tot en met 86, en het al genoemde arrest Jawo, punten 85, 90 en 91, volgt namelijk dat een lidstaat niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan als in de lidstaat waarnaar een asielzoeker zou worden overgedragen sprake is van fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen en die tekortkomingen ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest.

Ook volgt uit de arresten van 16 februari 2017, C.K. e.a., [ECLI:EU:C:2017:127](#), punten 63 tot en met 65 en punt 96, en Jawo, punt 87, dat als niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten, een asielzoeker alleen kan worden overgedragen als die overdracht geen reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen

in de zin van artikel 4 van het EU Handvest. De Afdeling wijst ter vergelijking op het hiervoor al genoemde arrest Tarakhel, paragraaf 120.

Gelet op wat onder 4.5 is overwogen, leiden de tekortkomingen in het asielsysteem in Slovenië er niet toe dat ten aanzien van Dublinclaimanten of deze vreemdelingen een risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest.

5.2. De Afdeling heeft na sluiting van het onderzoek ter zitting kennis genomen van de prejudiciële vragen die de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, aan het Hof heeft voorgelegd in de uitspraak van 15 juni 2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:5724](#), maar ziet gezien het voorgaande in dit geval geen aanleiding om het onderzoek te heropenen en de zaak aan te houden in afwachting van de beantwoording daarvan.

Conclusie

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris terecht voor Slovenië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan en dat door overdracht van de vreemdelingen aan Slovenië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM. De grief faalt.

JnB 2022, 761

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-09-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:9099](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Het toewijzen van een voorlopige voorziening om de overdrachtstermijn veilig te stellen is in strijd met de ratio van de Dublinverordening en wordt dus ook afgewezen. Het incidenteel eenvoudigweg plannen van een feitelijke overdracht zonder dat de rechter een rechtmatigheidsbeoordeling van het overdrachtsbesluit heeft gegeven dwingt de rechtszoekende een spoedprocedure te entameren en dwingt de rechtbank het bezwaar tegen de feitelijke overdracht en het overdrachtsbesluit alsnog met voorrang te behandelen. De handelwijze van verweerder om op deze wijze de overdrachtstermijn niet ongebruikt te laten verstrijken en de rechtbank voor het blok te zetten is niet sjiek. In de procedures waarin verweerder thans vraagt om de behandeling naar voren te halen is nagenoeg steeds sprake van aanzienlijk tijdsverloop tussen het claimakkoord en het nemen van het bestreden besluit. Dat deze omstandigheid geregeld leidt tot het niet binnen de overdrachtstermijn kunnen overdragen en het dus verantwoordelijk worden voor de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag is geen reden voor de rechtbank, die vanzelfsprekend wel moet zorgdragen voor voldoende capaciteit om alle soorten zaken binnen aanvaardbare termijnen te behandelen, om af te wijken van de reeds ingezette lijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 762

MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2592](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Tegen een beslissing op een verzoek om personen uit Afghanistan naar Nederland te evacueren kan bezwaar worden gemaakt. De minister van Buitenlandse Zaken is bevoegd om op dit verzoek te beslissen.

Inleiding en conclusie

1. Appellanten hebben allen de Afghaanse nationaliteit en verblijven in Afghanistan.

1.1. Op 15 augustus 2021 hebben de Taliban Kabul ingenomen. Op 18 augustus 2021 heeft de Tweede Kamer een motie aangenomen, waarin zij de regering heeft verzocht om de in die motie genoemde groepen personen uit Afghanistan te evacueren en om, indien evacuatie niet mogelijk zou blijken, deze personen aan te merken als risicogroep als zij asiel aanvragen in Nederland (Kamerstukken II 2020/21, 27 925, nr. 788, hierna: de motie Belhaj). In de motie Belhaj staat dat het, naast tolken, ten minste gaat om personen die de Nederlandse overheid hebben bijgestaan (onder andere bewakers, judiciële medewerkers, koks en chauffeurs), medewerkers van Nederlandse ontwikkelingsprojecten, mensenrechten- en in het bijzonder vrouwenrechtenverdedigers, fixers van journalisten en journalisten. Het kabinet, bij monde van de bestuursorganen, heeft de Voorzitter van de Tweede Kamer in een brief van 18 augustus 2021 (Kamerstukken II 2020/21, 27 925, nr. 841) bericht de motie naar letter en geest te zullen uitvoeren.

1.2. Na de val van Kabul hebben de bestuursorganen zich ingezet om personen die daarvoor volgens de motie Belhaj in aanmerking kwamen, te evacueren. Sinds 26 augustus 2021 heeft Nederland geen aanwezigheid meer in Afghanistan en voeren de bestuursorganen geen evacuaties meer uit. In een brief van 11 oktober 2021 van het kabinet, bij monde van de bestuursorganen, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer staat de aanpak voor de periode daarna omschreven. De bestuursorganen blijven zich inzetten om de overkomst van de in die brief genoemde groepen personen naar Nederland te faciliteren. [...]

1.3. Per e-mail van 24 augustus 2021 heeft [persoon A], een familielid van appellanten, de minister van Buitenlandse zaken verzocht om appellanten uit Afghanistan te evacueren wegens hun relatie met de echtgenoot van [persoon A], [persoon B], die als majoor van het Afghaanse leger werkzaamheden heeft verricht voor de Nederlandse militairen in Afghanistan. In de brief van 13 december 2021 heeft kolonel Hoogland (hierna ook: de projectdirecteur van het Ministerie van Defensie) bericht dat appellanten niet onder de omschrijving van de in de brief van 11 oktober 2021 genoemde groepen vallen en dat hij het Ministerie van Buitenlandse Zaken daarom niet zal verzoeken om appellanten te faciliteren bij overkomst naar Nederland.

1.4. In de overwegingen hierna gebruikt de Afdeling de overkoepelende term 'faciliteren bij overkomst naar Nederland'. Daaronder valt ook evacuatie.

1.5. In deze uitspraak komt de Afdeling tot het oordeel dat de brief van 13 december 2021 een besluit is. Dat heeft tot gevolg dat de bestuursrechter bevoegd is kennis te nemen van het beroep hiertegen. Vervolgens komt de Afdeling tot het oordeel dat de projectdirecteur van het Ministerie van Defensie niet bevoegd was om dat besluit te nemen en dat de minister van Buitenlandse Zaken wel bevoegd was. De Afdeling vernietigt de uitspraak van de rechtbank en het besluit. [...]

5.6. Op de hoofdregel dat het bestuursorgaan de bevoegdheid tot het verrichten van die publiekrechtelijke rechtshandeling slechts kan ontleenen aan een specifiek wettelijk voorschrift, bestaan uitzonderingen. In zeer bijzondere gevallen kan een beslissing van een bestuursorgaan die wordt genomen in het kader van een aan dat bestuursorgaan toegekende publieke taak die niet op een specifieke bevoegdheidstoekennende publiekrechtelijke grondslag berust, toch als een besluit in de zin van de Awb worden aangemerkt. [...]

5.7. In deze zaak doet zich zo'n bijzonder geval voor. Het kabinet heeft besloten de motie Belhaj uit te voeren en daarvoor is, in de brief van 11 oktober 2021, een speciale voorziening getroffen. Het kabinet heeft daartoe besloten onder meer wegens de jarenlange inzet van Nederland voor vrede en veiligheid in Afghanistan. Nederland is daarbij op allerlei manieren ondersteund door personen uit Afghanistan en voelt zich daarom verantwoordelijk voor die personen en hun familieleden, omdat voor hen een levensbedreigende crisissituatie is ontstaan door de machtsovername door de Taliban. Dat deze groepen personen zich bevinden buiten de Nederlandse rechtsmacht, betekent niet dat de bestuursorganen over hen geen rechtsgevolgen in het leven kunnen roepen. Met de brief van 11 oktober 2021 hebben de bestuursorganen de publieke taak aan zich getrokken om zich in te spannen om de overkomst van de in die brief genoemde groepen personen van Afghanistan naar Nederland te faciliteren.

5.8. Een beslissing om, in overeenstemming met de brief van 11 oktober 2021, de overkomst van personen van Afghanistan naar Nederland te faciliteren, houdt in dit bijzondere geval dus een publiekrechtelijke rechtshandeling in. Het rechtsgevolg van een positieve beslissing is een inspanningsverplichting om de overkomst van de desbetreffende personen van Afghanistan naar Nederland te faciliteren. De Afdeling merkt zo'n beslissing aan als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Omdat het gaat over een buitenlandse aangelegenheid van het kabinet, is de minister van Buitenlandse Zaken het meest aangewezen bestuursorgaan, en dus het bevoegd bestuursorgaan, om zulke besluiten te nemen. Het is ook een beschikking als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb, en daarom is ook de negatieve beslissing een beschikking en daarmee een besluit.

5.9. Tegen zo'n besluit staat eerst bezwaar open bij de minister van Buitenlandse Zaken. Door de schrijnende situatie in Afghanistan is spoedige besluitvorming en, indien een rechtsmiddel wordt aangewend, spoedige rechterlijke toetsing, geboden. Een zaak als deze is daarom in beginsel geschikt voor rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter (artikel 7:1a van de Awb). Dat is in eerste instantie de rechtbank. Omdat de aanvrager van een dergelijk besluit in de regel geen woonplaats in Nederland heeft, zal in veel gevallen de rechtbank Den Haag bevoegd zijn (artikel 8:7, tweede lid, tweede volzin, van de Awb). Tegen een uitspraak van de rechtbank op het, al dan niet met toepassing van artikel 7:1a van de Awb, ingestelde beroep, staat vervolgens hoger beroep open bij de Afdeling. Dit volgt uit de artikelen 8:1, 8:5, 8:6, 8:104 en 8:105 van de Awb.

Zie in dit kader ook de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2684](#).

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 763

MK ABRS, 14-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2695](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3 lid 1

PROCESRECHT. De afwijzing van een aanvraag 'verklaring omtrent het bezit van het Nederlanderschap' is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

2. [appellant] en haar kind hebben beiden de Afghaanse nationaliteit en wonen in Afghanistan. Volgens [appellant] heeft haar ex-echtgenoot, de vader van het kind, de Nederlandse nationaliteit en heeft het kind daarom van rechtswege ook de Nederlandse nationaliteit. Zij heeft voor haar kind een verklaring omtrent het bezit van het Nederlanderschap aangevraagd, waarmee zij kan aantonen dat

het kind de Nederlandse nationaliteit heeft. Vervolgens wil zij met zo'n verklaring en hulp van de Nederlandse ambassade naar Pakistan reizen om daar bij de Nederlandse ambassade een paspoort of laissez-passer op te halen voor haar kind en een faciliterend visum voor zichzelf, zodat zij samen naar Nederland kunnen reizen. [...]

5.2. De Afdeling stelt vast dat er geen specifiek wettelijk voorschrift is waaraan de minister de bevoegdheid kan ontleen om de verklaring te verlenen die [appellant] voor het kind heeft aangevraagd.

Zijn er uitzonderingen waardoor toch sprake is van een besluit?

6. Op de hoofdregel dat het bestuursorgaan de bevoegdheid tot het verrichten van een rechtshandeling ontleent aan een specifiek wettelijk voorschrift, bestaan uitzonderingen. Deze uitzonderingen doen zich hier niet voor, zoals hieronder wordt toegelicht.

6.1. In zeer bijzondere gevallen kan een beslissing van een bestuursorgaan die wordt genomen in het kader van een aan dat bestuursorgaan toegekende publieke taak die niet op een specifieke bevoegdheidstoekennende publiekrechtelijke grondslag berust, toch als een besluit in de zin van de Awb worden aangemerkt. De Afdeling wijst ter vergelijking op de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2022:2592](#), onder 5.6.

Daargelaten of afgifte van de verklaring valt onder de publieke taak van de minister, staat de systematiek van de RWN eraan in de weg hier zo'n bijzonder geval aan te nemen. Uit artikel 17 van de RWN volgt namelijk dat een belanghebbende bij de burgerlijke rechter een verzoek kan indienen tot vaststelling van het Nederlanderschap. [...]

6.2. Ook vanuit het oogpunt van rechtsbescherming ziet de Afdeling geen aanleiding om de beslissing tot weigering van de afgifte van de door [appellant] gevraagde verklaring aan te merken als een besluit in de zin van de Awb. [...]

6.3. Omdat er geen publiekrechtelijke grondslag bestaat voor de afgifte van de door [appellant] gevraagde verklaring en daarmee al geen sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling, komt de Afdeling niet toe aan de vraag of de (weigering van de) afgifte van die verklaring gericht is op enig rechtsgevolg. [...]

Conclusie

7. Hoewel op andere gronden, komt de Afdeling net als de rechtbank tot het oordeel dat de brief van 12 augustus 2021 geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)